

Jesper Tang Nielsens prædiken 12. søndag efter trinitatis

Taler

Jesper Tang Nielsen
Valgmenighedspræst

Dato

7. september 2025

Sted

Vartov

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 7, 31-37

- 1 I begyndelsen af sidste århundrede, omkring 1902, gik en panter rundt i et bur i en park midt i Paris. Den vidste ikke, at den snart skulle gøres udødelig. Den gik bare rundt og rundt, mens den så tomt ud gennem tremmerne, og det var som om tusindvis af tremmer gled forbi dens blik, og der ingen verden var uden for
- 5 tremmerne. Ingen anede, hvad panteren oplevede, når den et kort øjeblik stoppede op og stod helt stille med åbne øjne. Noget så den, men det, den så, forsvandt i dens hjerte. Og panteren fortsatte sin gang rundt og rundt i buret og så ikke dem, der så på den.
- 10 En af dem, der stod og så, var digteren Rainer Marie Rilke. Han var ved at lære at se, høre og tale. Han ville kunne se, hvad døve og stumme siger. Han ville kunne give det udtryk i sproget. Sådan som billedkunstnerne gør, når de i et maleri giver stemme til naturen. Og som billedhuggerne kan, når deres skulpturer giver form til følelser. Sådan ville Rilke bruge sproget til at give
- 15 stemme til verden. Derfor stod han i parken i Paris i efteråret 1902 og så på panteren, der gik rundt og rundt bag tremmerne i sit bur.

- Rilke skrev et digt om panteren, og den vil derfor aldrig blive glemt. I digtet kan man se dyret gå med smidige, kraftfulde skridt rundt og rundt i buret. Man kan
- 20 høre den anspændte stilhed, når den stopper og lader øjnenes forhæng glide op. Det bliver beskrevet i ord, hvordan den går rundt og rundt i en ring om en bedøvet vilje. Rilke giver os i sproget adgang til panteren bag tremmerne.

- I det indelukke hensynger panteren. Dens årvågenhed sløres og dens
- 25 opmærksom sløves. Dens natur nedbrydes, fordi den er blevet en del af kulturen. Den er underholdning, indespærret og isoleret uden kontakt med

nogen. Øjnene er lukkede, viljen er bedøvet, dens ører hører intet, og den giver ikke lyd af sig. Den går bare rundt og rundt i sit bur. Havde det ikke været for Rilke, ville vi aldrig have lært den at kende.

30

Det er let at forestille sig, at de personer, der bringer en døvstum til Jesus i teksten fra Markusevangeliet, har haft tilsvarende tanker. I datiden var døvstumme isoleret, uden evner til at kommunikere med omverdenen og uden mulighed for at deltage i livet. Døvstumme har kun kunnet vandre hvileløst
35 rundt og rundt i byerne og sidde ørkesløst på gaderne, uden adgang til den verden, der findes uden for dem. Der er tremmer mellem dem og samfundet, for der er ingen forbindelse mellem dem og andre mennesker. Den døvstumme er som i et bur uden sprog, så ingen kan kende ham. Derfor kommer de med ham til Jesus, fordi han skal befries fra sit fangenskab og sin isolation. For han
40 hensynger af at være indelukket i sin egen verden. Han sløves og bedøves af at være udelukket fra det menneskelige samfund.

Jesus hører deres bøn. Han bryder den døvstummes begrænsninger ved at overskride hans grænser. Som en særligt begavet læge, åbner han den døves ører
45 med sine fingre og løser den stummes tungebånd med sit spyt, så han kan høre og tale. Med sit "effata" lukker han op til verden. Alle er helt fortryllede og ude af sig selv af forundring, så de ikke kan lade være med at fortælle om det, for han har gjort alting godt, siger de. Han har gjort, at de døve hører og de stumme taler.

50

Og det var netop, hvad de ikke skulle gøre ifølge Jesus i Markusevangeliet. Udtrykkeligt havde han forbudt dem at fortælle nogen om det, som de havde set. Lige så udtrykkeligt fortæller de om det. Så viser de sig at være døvstumme, for de kan ikke høre, hvad Jesus siger; og de kan ikke sige det, som de skal sige.
55 De kan ikke høre sandheden og de kan ikke fortælle sandheden. For sandheden kan ikke kendes endnu.

De tror, at Jesus har gjort alting godt ved at være en mirakelmand, der med sine fingre og sit spyt kan helbrede sygdomme og kurere handicaps. De tror, at han
60 har gjort alting godt ved at fjerne døvheden og stumheden fra den døvstumme, så han ikke længere er udelukket fra samfundet og kan indgå i fællesskabet. Nu må han ikke længere må gå hvileløst rundt og rundt for sig selv. Han skal ikke sidde alene på gaderne, men er i stand til at indgå i samfundet og deltage i fællesskabet. Men det er ikke at gøre alting godt, som de tror. Det er blot at gøre

noget godt for én enkelt. Det er blot at få ham til at passe inden for grænserne i det samfund, som ikke kan acceptere, at han ikke kan tale og høre. Andet kan de ikke se, så det bliver forkert, når de taler om det.

- 70 For Jesus gør alting godt. Det kan man først høre og sige efter hans død og opstandelse. Når det ikke længere handler om enkeltpersoner, der bliver udsat for mirakler, og det ikke kun drejer sig om individer, der oplever under. For det sande mirakel og det virkelige under er ikke, at en enkelt døvstum engang blev frelst ved spyt og berøring, men at der opstod et budskab, som omfatter enhver
- 75 – døvstum eller ikke døvstum. Det gør alting godt. Det kunne de ikke se, dengang det var en enkelt døvstum, der blev helbredt. Derfor skulle de ikke fortælle om det. Men det kan vi se i dag, derfor skal vi fortælle om det.

- Det budskab gør alting godt, fordi det netop ikke laver underfulde gerninger,
- 80 der fjerner handicaps fra mennesker og får dem til at passe ind i samfundet, men tværtimod skaber et fællesskab, hvori mennesker med og uden handicap passer ind på samme måde. Ingen må gå hvileløst rundt og rundt og sidde ørkesløst på gaderne, fordi de ikke kan være med, for i det fællesskab betyder vores egne særpræg ingenting, og derfor er der plads til os alle. Miraklet er ikke, at enkelte
- 85 mennesker omskabes til at passe ind i fællesskabet. Miraklet er, at der skabes et fællesskab, hvor enhver kan passe ind.

- Det gør alting godt, for det budskab afslører, at isolationen og fangenskab, den eksklusion og afvisning, som mennesker med handicap og særlige forhold
- 90 oplever, ikke stammer fra dem, deres sind eller deres krop. Adskillelsen sker gennem de tremmer, som samfundet har sat op ved at indrette sig, så kroppen skal have bestemte funktioner og sindet bestemte evner for at kunne have del deri. Hvor den, der afviger fra normen, isoleres i et bur uden kontakt til andre. Resultatet er, at mennesker går rundt og rundt som panteren i buret med
- 95 bedøvet vilje og sløret blik i et bur af forhindringer, som de ikke kan overkomme; og barrierer, som de ikke kan bryde. Hver gang de prøver at løfte blikket, kan de ikke se andet end tusindvis af tremmer, der afsondrer dem fra verden udenfor.

- 100 Men Jesus har gjort alting godt. Han har vist, at forkyndelsen af ham, kan gå gennem alle tremmer. Den forkyndelse gør alting er godt, for den skaber det samfund, hvor vi alle med alle vores egne særheder og mærkværdigheder mødes af det samme budskab og forenes i et fællesskab uden tremmer. Uden det kunne

105 vi være som pantere, der bare går rundt og rundt i et bur, hvor det, der adskiller
os, bliver til tremmer, som holder os indelukket. Men nu lyder forkyndelsen til
os alle og lader enhver af os vide, at ingen tremmer skal isolere os og bedøve
vores vilje, for det, der er særligt for os, er netop det, som vi kan tage med til
fællesskabet. Det gør alting godt.

110

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

115

Tags

12. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jesper-tang-nielsens-praediken-12-sondag-efter-trinitatis>

120

125

130

135

140